

РЕШЕНИЕ

№ 27767

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 19.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **5621** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата.

Образувано е по жалба на С. С. А., чрез адв. Л. Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002410/1391/07.05.2024 г., издадена от Р. В. - мл. автоконтролър в 3-та група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която е наложена ПАМ по чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП- временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразността на обжалваната заповед поради противоречие с материалния закон и неспазване на процесуалните правила. На първо място се оспорва компетентността на органа издал заповедта. На следващо място се твърди, че заповедта не съдържа всички необходими реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. и съответно не отговаря на изискванията за форма. Сочи още, че е налице нарушение изразяващо се в постановяване на процесната заповед при неизяснена фактическа обстановка в нарушение на чл. 35 от АПК. Моли да се вземе предвид обстоятелството, че е дал кръвна проба за изследване, като счита, че до получаване на резултатите от същата издадената заповед се явява незаконосъобразна. В заключение е отправено искане за отмяна на оспорената заповед. Посочва се, че жалбоподателят е оспорил дадената при полеви условия проба и впоследствие е дал кръвна проба пред съответните медицински органи. Резултатът

от тази кръвна проба към настоящия момент не е готов, като същата има приоритет пред извършената проба при полеви условия и последната не следва да бъде ценена. Затова неправилно административният орган е издал обжалваната заповед и се иска нейната отмяна.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуален представител адв. Д., поддържа жалбата, по съображения изложени в същата. Моли за отмяна на оспорената заповед. Претендира присъждане на разноски съобразно представен списък.

Ответникът - мл.автоконтрольор в 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, редовно призован, не се представлява. В писмо с вх. № 19919/05.06.2024 г., с което е представена административна преписка до съда е инкорпорирано възражение за прекомерност на претендираните разноски от страна на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по административната преписка се установява, че на 07.05.2024 г. в 02:40 ч., жалбоподателят С. С. А. е управлявал лек автомобил „Б. 330 Д“ с рег. С77СР, собственост на Р. Р. Л. в [населено място] по [улица], с посока на движение от ул. [улица]към [улица], като срещу № 138 е спрял за проверка. При извършена проверка за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство " Drug Test 500" с фабричен номер ARMM проба с номер 344 е отчела положителен резултат за бензодиазепини.

За горното на 16.03.2024 г. от Ц. Р. на длъжност мл.автоконтрольор е съставен акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1221374. На лицето А. е издаден талон за медицинско изследване № 0176922, връчен в 04:10 часа на 07.05.2024 г., в който е определен срок от 45 минути за явяване във МБАЛ „ВМА“ [населено място].

Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 1221374 е предявен и връчен на водача, което е надлежно удостоверено с подписа му и тези на още двама свидетели. Въз основа на съставения АУАН е издадена оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка 23-4332-002410/1391/07.05.2024 г. от мл. автоконтрольор Р. В., с която на основание на чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителната административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

Като правно основание за издаването на заповедта е посочена разпоредбата на чл.171, ал.1, т.1, б.“б“ от ЗДвП, а за фактическо основание - управлението на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

От материалите по делото се установява, че на 07.05.2024 г. в резултат на издадения талон за изследване е взета биологична проба от жалбоподателя във ВМА за изготвяне на медицинско изследване и съответна експертиза за наличие на наркотични вещества в кръвта на С. С. А..

От представеното от Софийска районна прокуратура писмо изх. № 21626/14.11.2024 г, се установява, че от назначената химико-токсикологична експертиза във ВМА, вследствие на дадена кръвна проба от жалбоподателя, към 14.11.2024 г. същата не е изготвена. Към момента на постановяване на настоящото решение, резултатът от нея,

също не е наличен в кориците на делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Процесната заповед е обжалвана чрез ОПП-СДВР до АССГ на 21.05.2024 г. от което следва да се приеме, че жалбата е подадена в срок. Жалбата, изхождаща от С. С. А. и е подадена от надлежна страна, доколкото оспорваният акт засяга негови права. В първото съдебно заседание страните не са оспорили компетентността на съда.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган и в законоустановената писмена форма.

Доказателства от отношение компетентността на издателя на акта са приети като такива в настоящето производство и не са оспорени, а именно - Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1802/01.03.2019 г. на директора на СДВР, № 513з-6400/07.07.2023г. на Директор СДВР.

Съгласно чл. 22 от ЗАНН - За предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки.

По силата на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване– до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

ПАМ е наложена в хипотезата на предложение второ на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДП – на водач, който управлява моторно превозно средство след като е употребил наркотични вещества или техни аналози.

Административният орган не е изпълнил задължението си по чл.35 от АПК, да издаде индивидуалният административен акт, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая, както и задължението си за събиране на доказателства по чл. 36 от АПК, в резултат на което при издаване на акта е останал неизяснен основния факт, употребило ли е лицето алкохол или упойващи вещества, наркотици, при условие, че са дадени съответни проби от кръв и урина във ВМА и съответно е извършено медицинско изследване. Въпреки, че първоначалните данни от изследването с техническо средство са дали положителен резултат за употреба на бензодиазепини, органът е следвало да събере всички допустими доказателства, а именно да събере доказателства от лабораторния анализ на предадените за изследване проби кръв от А.

във ВМА. Поради тази причина неизяснен в производството е останал фактът, дали лицето, управлявало лекия автомобил в действителност е употребило наркотични вещества или техни аналози, за да е изпълнена хипотезата на правната норма на чл.171, т. 1, б.„б“ от ЗДвП.

Тъй като производството се е развило в нарушение на правилата на чл.35 и чл.36 от АПК този факт е останал неизяснен, поради което и изпълнителното деяние на нарушението “управлява моторно превозно средство след употребата на наркотични вещества или техни аналози” не е доказано по правилата на чл.170 от АПК. Нещо повече, жалбоподателят е предоставил биологични проби кръв във ВМА, като резултат от същите и към настоящия момент не е наличен.

С оглед на това последиците от издадената заповед са несъизмерими и с преследваната цел, което означава, че същата е постановена в противоречие с чл. 6, ал. 5 от АПК. Също така ПАМ е издадена без органите на реда да са взели предвид резултатите от съдебно химико токсикологичната експертиза направена във ВМА, т.е. без да са събрани всички относими доказателства.

В резултат на изложеното Заповед за прилагане на ПАМ № 23-4332-002410/1391/07.05.2024 г. по чл.171, т.1, б.,„б“, от ЗДвП, издадена от мл. автоконтрольор в 03 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издадена в нарушение на материалния закон и в несъответствие с неговата цел, както и е издадена преди да се установят фактите и обстоятелствата за наличие на алкохол и наркотични вещества в кръвта на С. А., поради което съда приема жалбата за основателна, а оспореният акт следва да се отмени като незаконосъобразен.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК и при своевременно направеното искане от страна на адв. Д., на жалбоподателя следва да се присъдят направените разноски. Съгласно представените доказателства за извършено плащане на адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие и два броя разписки, същото е в размер на 900 лева. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Съобразно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималното възнаграждение за осъществявано процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 е 1000 лв. В случая след преценка на фактическата и правна сложност от характерните за този вид дела, не надвишаваща ги, съдът намира, че адвокатското възнаграждение е под определения в закона минимум и не следва да бъде редуцирано. Следва да се присъдят на жалбоподателя и направените разноски в размер на 10 /десет/ лева за държавна такса, или общо разноски в размер на 910 /деветстотин и десет/ лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на С. С. А., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-002410/1391/07.05.2024 г., издадена от Р. В. - мл. автоконтрольор в 3-та група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. С. А., сторените по делото разноски в размер общо на 910 /деветстотин и десет/ лева.

Решението е окончателно.

Съдия: